

PĀLCIKA- KUTYA

**ES, A
FÁNK**

Tom Watson

Reggel van, és a kutyák
éhesek. Ideje szerezni
valami ennivalót!

Pálcikakutyának, hogy segítsen
négy barátjának ételhez jutni,
soha nem látott nehézségekkel
kell szembenéznie. Merészségével,
eszével és türelmével az eddigi legjobb reggeli
felé vezeti barátait. A kutyusok egyetlen célja,
hogy megkaparintsák a csodás fánkokat.

„Vagány csapat ez az öt kutya. Tele vannak
vicces ötletekkel, elszántak és bátrak. Igazán
megérdemlik a legfinomabb falatokat.” Dóra

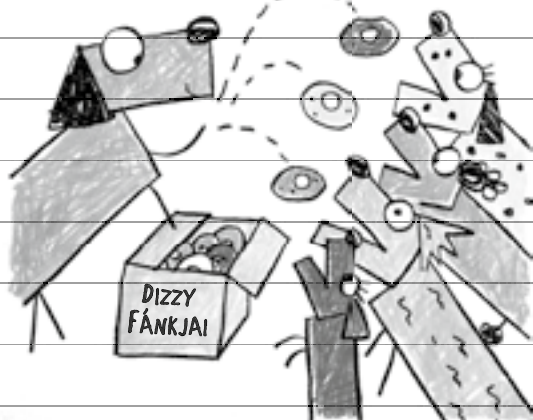
„Pálcikakutyát és kóbor barátait az éhség arra
kényszeríti, hogy egy égbekiáltó kutyacsínyt
eszellenek ki. Nagyon furfangos...” Alex

„A fánk a kedvenc édességem. Nagyon
szurkolok az öt barátoknak, hogy sikerüljön
teletömni a hasukat.” Kata

Tom Watson

PÁLCIKA- KUTYA / ÉS, A FÁNK

— részlet —

1. fejezet

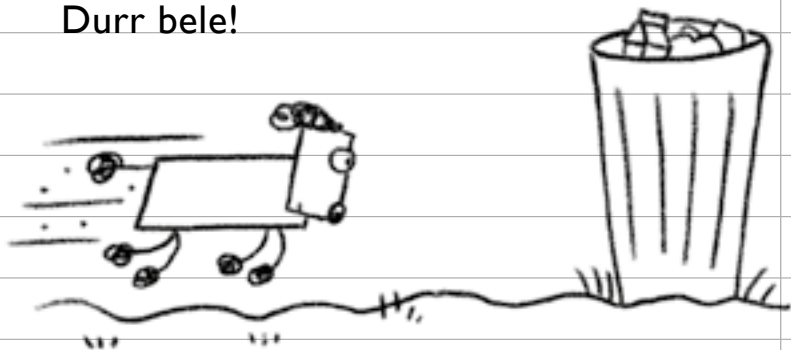
Nelli elveszítheti az eszét

Kora reggel volt a Picasso parkban, és
Pindur azt csinálta, amit a legjobban sze-
retett.

Fejjel rohant valaminek.

Durr bele!

Durr bele!

– Még egyszer – tanácsolta Nelli, a tacs-
kó, Pindurnak. – Még egyszer, és sikerülni
fog!

Pindur, a pincsi, harmadszor is leszegte
a fejét, és célba vette Nelli kedvenc ku-
káját. Néhány lépés után gyorsan növelni
kezdte a tempót, és pontosan a fémvö-
dör közepének ütközött.

Durr bele... Recsegés-ropogás!

A kuka az oldalára esett, és a tartalma
a földre borult.

Pálcikakutya, Csíkos és Blöki gyorsan Nelli nyomába eredtek, hogy mindent megvizsgáljanak, ami kizúdult belőle. Pindur, miután megtörölgette a fejét a hús, harmat lepte fűben, szintén csatlakozott hozzájuk.

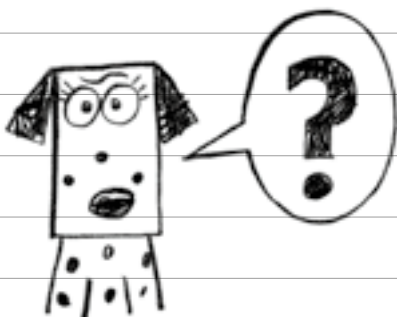
– Pindur, köszönöm – hálálkodott Nelli, miközben alaposan átnézte a szemetet. – Senki sem tudja fejfel úgy eltalálni a dolgokat, mint te!

– Hát én igazán nagyon szeretem ezt csinálni – jelentette ki Pindur büszkén, és önelégülten meghajolt.

– Mindig is kíváncsi voltam, miért szeretted annyira mindenbe beleütni a fejed – mondta Blöki, és óvatosan átlépett a feldőlt kuka tartalmán. – Biztosan szörnyen fájdalmas.

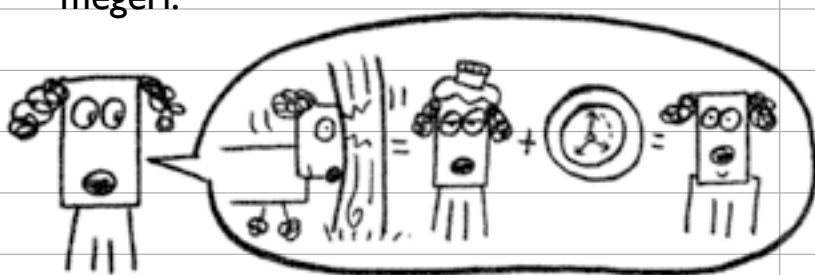
– Hát persze – válaszolta Pindur. – Úgy fáj, mint a fene. Rohantam már bele szándékosan fádba, autókba, és mindenféle más dologba is. Néha csak úgy, újra meg újra. És képzelheted, öregem, milyen maró, égető a fájdalom minden egyes alkalommal.

Csíkos, a dalmata, mindezt hallgatta, miközben átforgatott néhány ócska újságot, hátha akad némi ételmaradék alattuk. Hát nem akadt. Így aztán megkérdezte: – Pindur, akkor miért csinálod?

Pindur így felelt: – Mert olyan jó érzés, amikor abbahagyom, ezért. Nincs

a világon annál jobb érzés, mint amikor valaki abbahagyja, hogy valamibe újra és újra beleverje a fejét. A lüktető, döbbenetes fájdalom lassan lecsillapodik. Az az érzés, hogy nem sértem meg magam, nagyon is megéri.

Pálcikakutya most Pindurra nézett. Meg kellett bizonyosodnia arról, amit az imént hallott. – Vagyis szándékosan ütöd be a fejed, mert olyan jó érzés abbahagyni, hogy szándékosan beüsd a fejed?

– Pontosan.

– Így már érthető – állapította meg Csíkos.

– Egész biztosan – tette hozzá Nelli.

Blöki, miután egy törött ceruzát megőrzés céljából beledugott a bundájába, szintén helyeselt. – Én is megértem.

Pálcikakutya őszintén szólva nem tudta, mit mondjon. Így elhatározta, hogy nem szól semmit, és témát váltott. – Milyen ennivalónk van? – kérdezte. – Talált valaki valamit?

Az öt kutyus mostanában kemény napokat élt át. Csak patakvizet tudtak inni és bogyókat enni. A szokásos étellelőhelyeik az utóbbi időben rendkívül szerencsétleneknek bizonyultak. Napokig senki sem sütögetett semmit a parknál. Beköszöntött az ősz, és a kis emberi lények visszatértek az iskolába. Ez azt jelentette, hogy nem voltak mozgó ételárusok – hot

dogos kocsik, fagyis furgonok vagy csokis tésztarudacskákat kínáló autók –, amelyek a környéken kószáltak, és éhes emberi lényeket kerestek. Azt is jelentette, hogy kevesebb gyerek játszott a parkban, és kevesebb ízes falatkát hagytak a kukákban.

Pálcikakutya és négy barátja utolsó lehetőségként jutott el Nelli kedvenc kukájához. Nellinek itt mindig szerencséje volt. Több alkalommal itt találta meg legeslegkedvencebb ételét: a barbecue ízesítésű chipset.

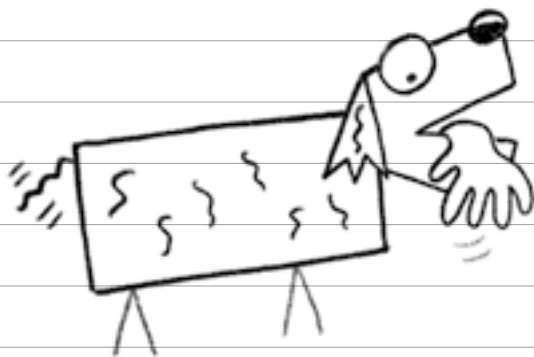
Nelli fölnézett Pálcikakutyára. – Semmit – közölte csalódottan. – Nincs itt semmi.

Csíkos és Pindur is így ítélte meg a helyzetet.

De Blöki nem.

– Mit értetek azon, hogy „semmi”? – kérdezte. Nagyon meglepődött Nelli válaszán és csalódottságán. Gyorsan kitapogatott a mancsával négy dolgot a földön fekvő szeméthalomból. – Nézzétek csak meg ezeket! Itt egy ócska kesztyű és egy cipőfűző. Egy hosszú, rozsdás szög, ami még mindig hegyes! És itt egy összenyomódott műanyag vizespalack!

– Blöki, Nelli úgy érti, hogy nincs semmi ennivaló – magyarázta Pálcikakutya.

– Legyen szabad ellenkeznem – jelentette ki Blöki. Fölhúzta a szemöldökét, és a szájával magasra emelte a kesztyűt. Odafordult Pálcikakutyához, elkezdte rágcsálni a kesztyű hüvelykujját, és bólogatott hozzá.

– Úgy értem, hm, semmi hagyományos ennivaló – magyarázta tovább Pálcikakutya.

Ekkor Blöki ledobta a kesztyűt, és fölkapta a vizespalackot. Ismét rágcsálni és bólogatni kezdett.

Pálcikakutya elmosolyodott. – Ennivaló, Blöki, ennivaló. Ennivalót keresünk. Nem csak olyan dolgot, amit rágcsálni lehet.

Csíkos, Nelli és Pindur mind odafordultak Pálcikakutyához. Blöki a műanyag

palackot, a szöget, a cipőfűzőt és az ócska kesztyűt bedugta a bundájába, hogy megőrizze későbbre.

– Srácok, nem is tudom... – vallotta be Pálcikakutya őszintén. – Nem tudom, mit fogunk csinálni. Azt hiszem, elmehetnénk újra bogyót keresni. Át kell majd úsznunk a patakon. Ezen az oldalon már minden egyes bogyót leszedtük.

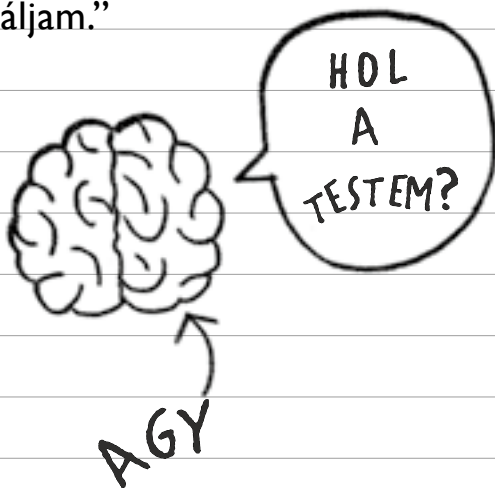
– Ha még egy bogyót megeszem, azt hiszem, mindet elvesztem – mondta Nelli.

– Elvesztesz, mit? – kérdezte Blöki. – Elveszítéd a bogyót?

– Ez egy szólás – sóhajtott fel Nelli. – Azt jelenti kábé, hogy valaki elveszíti az eszt.

– Micsoda? – kérdezte Blöki, aki minden erejét megfeszítve próbálta ezt megérteni. – Hogyan veszítheti el valaki az eszét? Hiszen az nem olyan, mint egy ócska zokni vagy egy frizbi. Senki nem teszi le valahol az eszét, hogy aztán odébb álljon, és elfelejtse, hol is hagyta.

Most Csíkos is érdeklődni kezdett. – Bizony, Nelli. Ha az eszed egy külön helyre kerül, nem fog azon gondolkodni, hogy „Hol a testem? El kéne mennem, hogy megtaláljam.”

– Hm, azt hiszem, Nelli azt próbálja mondani, hogy... – kezdett bele Pálcikakutya, de Pindur félbeszakította.

– Nagyon sokszor elveszítettem már az eszemet – jelentette ki tárgyilagosan. – Bizonyos okoknál fogva nem emlékszem, hányszor. De azt hiszem, jó nagy szám lehet. Amikor fejjel belerohanok valamibe, néha még gondolkodni sem tudok. Úgy értem, nem tudom, hol vagyok. Nem ismerek föl magam körül semmit. Csak ürességet érzek. Teljes ürességet. Így azt hiszem, tényleg el lehet veszíteni az eszünket. Velem már előfordult.

– Ez csak egy szóolás – ismételte Nelli. – Csak nem akarok több bogyót, ez minden.

– Ki beszélt bogyókról? – kérdezte Pindur.

– Pálcikakutya. Éppen most – felelte Nelli.

– Ó – suttogta válaszként Pindur, és hirtelen zavartnak látszott. – Várjatok! Miről is beszéltünk?

Ekkor Pálcikakutya közbeszólt. – Arról beszéltem, hogy keressünk ehető bogyókat – mondta. – Aztán Nelli...

De Pálcikakutyát éppen ebben a pillanatban félbeszakították. Nem az egyik barátja, hanem egy hang, amely a Picasso parkon túlról zúgott fel.

DURR=
“BUMM!”

2. Fejezet

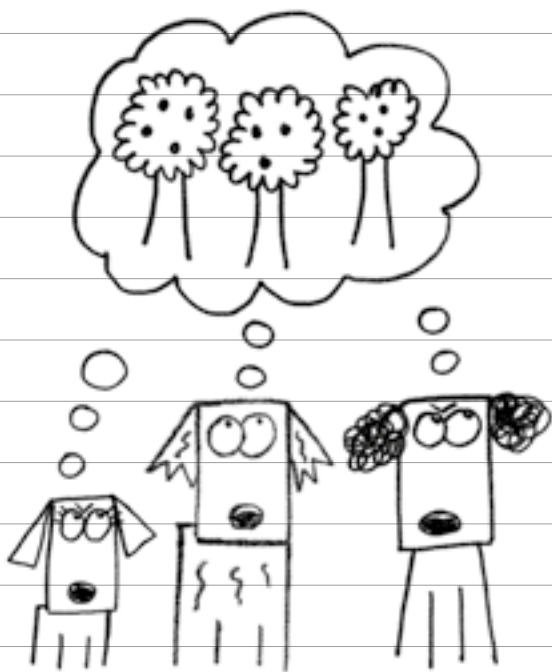
Mr. Mamuttaszigáló

Fölrohantak a Picasso park legmagasabb dombjára, hogy hallgatózzanak. Újra hallották a hangot.

Durr! BUMM!

– Nem tudom, mi lehet ez – mondta Pindur, és délnyugat felé hajtotta a fejét, ahonnan a hang jött. – De északkeletről jön. Azon az öreg almáskerten túlról.

– Hú! Ki nem állhatom azt a helyet! – mordult fel Csíkos, és haragos kifejezés jelent meg az arcán. Nelli, Blöki és Pindur mind vicsorított kicsit, és morogni kezdett.

Az öreg almáskert gyötrelmes hely volt a számukra. Csak pár tucat fa volt benne, amelyet hosszú-hosszú ideje nem gondoztak. Évekkel ezelőtt új aszfaltos utat építettek a közepén keresztül, és a tulajdonos magára hagyta a kertet. Késő tavasszal a fák mindig életre keltek fehér és sárga virágaikkal. A nyár végén és az

ősz kezdetén pedig – éppen mostanság – az ágaikat nagy piros, érett almák borították el.

Nagyon finomnak látszottak.

Nagyon finom volt az illatuk.

De a kutyusok nem tudták megszerezni őket.

A mosómedvéknek sikerült. A madaraknak is. A méheknek és más rovaroknak is. Pindur legnagyobb bosszúságára a mókusok is meg tudták szerezni.

De a kutyusok nem.

Ebben az évszakban teljesen elkerülték ezt a területet. Hogy ilyen közel legyenek valamihez, ami olyan jó ízű – különösen, amikor gyakran annyira, de annyira éhesek voltak –, de nem szerezhetik meg, túl sok volt ahhoz, hogy bevállalják.

– Hagyjuk abba egy kis időre az ennivalóra gondolást, és kövessük azt a furcsa hangot – javasolta Pálcikakutya, hogy megpróbáljon témát váltani. – Ha túl sokat rágódunk az éhségünkön, akkor az még súlyosabb lesz. Néha azt hiszem, jobb egy gondolatot egy időre félretenni. Aztán, ha már megvizsgáltuk azt a hangot, talán kitisztul az agyunk, és tudunk majd gondolkozni valami megoldáson.

Csíkos felsóhajtott, azután megszólalt.

– Ez a legdilisebb dolog, amit valaha is hallottam – jelentette ki, és lassan ide-oda rázogatta a fejét. – Arra gondolsz, hogy úgy fogunk ennivalót találni, hogy megpróbálunk nem találni? Pálcikakutya, úgy értem, igazán őrült ötlet, még ha te mondod, akkor is.

– Nem egészen így – kezdte magyarázni Pálcikakutya, de nem tudta befejezni. Csíkos még hangosabban folytatta a gondolatát.

– Az öreg Pálcikakutya megint belemerül a fan-tá-zi-a világába – állapította meg. Most már nemcsak hangosan beszélt, hanem mindent felnagyított, vagy ilyesmi. Valahogy beszéd közben elnyújtotta a kiejtett szavakat.